

Pujol s'arrisca

Pujol juga a contra corrent i s'arrisca, però intenta mantenir en tot moment la pilota en el seu terreny de joc. El que cal preguntar-se és si el que aconseguix amb la seva política de suport a González és suficient, vista la dinàmica interna de descomposició que pateix el PSOE. Només amb el temps podem catalogar aquestes petites concessions del centralisme a Catalunya com a veritables passes cap a un autogovern de debò o com un procés estèril d'estira-i-arronsa.

La setmana que ha seguit a les eleccions del 12 de juny, farcida de declaracions i reflexions per part dels principals dirigents polítics espanyols, ha acabat amb un fet clau, que marcarà l'inici d'una nova etapa en el rumb de la nau estatal. La trobada entre Felipe González i Jordi Pujol al Palau de la Moncloa, dijous a la nit, ha significat un autèntic baló d'oxigen per al president espanyol, que des d'Amèrica ha hagut d'encaixar les dures invectives llançades per José M. Aznar i Julio Anguita, demanant-li que plegue, i, el que és més greu encara, ha conegut algunes discrepàncies dins del seu mateix partit, demanant-li que gire la seua política cap a Esquerra Unida.

Però González i Pujol ara per ara es necessiten l'un a l'altre. Per al dirigent socialista, i després de la contundent derrota a les urnes en les eleccions europees, l'única possibilitat de continuar governant sense convocar eleccions anticipades és la del pacte amb els nacionalistes catalans de CiU (amb els bascos del PNB també, però aquests sols no li garanteixen la majoria absoluta). No pot girar cap a l'esquerra, perquè hauria de desdir-se de tot el que ha anat mantenint durant els últims anys —va dir que mentre fóra liderada per Anguita, no volia pactar amb EU—. Tampoc no pot intentar acostar-se al PP, perquè significaria un suïcidi polític. Necessita temps per refer-se. Pujol ho sap i vol traure'n el màxim profit. Corre ell mateix un risc molt gran. No solament s'arrisca a guanyar-se les ires de la dreta sociològica espanyola i que aquesta ho aprofite per alimentar encara més l'anticatalanisme emergent dels últims mesos. Si tiba massa la corda, pot acabar cremant-se per contacte amb un líder i un partit en hores baixes.

Però Convergència i Unió ha rebut un suport important dels electors del Principat a les urnes. I això ha donat a Jordi Pujol la seguretat necessària per anar a La Moncloa a reiterar que continua apostant per la governabilitat amb l'actual cap de l'executiu central. I ho fa convençut que l'estabilitat és clau per permetre la recuperació econòmica i per avançar en els seus objectius bàsics en matèria autonòmica. Això és el que volen els electors de la coalició catalana, segons el veredict de les urnes. No és cert, com han dit alguns diaris, que el percentatge de CiU siga massa petit per tenir tanta influència a nivell estatal. CiU ha estat la força més votada el passat dia 12 en una de les comunitats autò-

nomes més importants de l'estat (tant per població com per pes social i econòmic) i aporta 17 escons al Congrés —quasi tants com Esquerra Unida en tot l'estat—. Els qui contínuament parlen de xantatge i de política de mercadeig o, anant més lluny encara, de “traïció a Espanya” per part de Catalunya, haurien d'aprendre que la cultura de la negociació i el pacte és inherent a tota pràctica democràtica. Possiblement és més sana per al bon funcionament d'un país que la majoria absoluta d'un sol partit.

En definitiva, el president de la Generalitat vol seguir les dues línies prioritàries que ha marcat la seua política en els últims temps: el tomb econòmic (sap que en uns mesos més la sortida de la crisi serà molt més visible) i el tomb autonòmic. En aquest últim, el balanç dels canvis aconseguits encara és massa minso per als objectius polítics de CiU. S'ha assolit ja el repartiment autonòmic dels fons de cohesió de la UE i només falta un pas per pactar el model de policia del Principat. Però falta encara resoldre el finançament del deute sanitari i no s'ha avançat tampoc gens en la reforma de l'administració perifèrica de l'estat (supressió de governadors civils, etc.). En d'altres camps, s'ha fracassat clarament, com en la possibilitat de tenir representació al Banc d'Espanya.

Pujol juga a contra corrent i s'arrisca, però intenta mantenir en tot moment la pilota en el seu terreny de joc, per dir-ho en termes futbolístics. I ho fa amb l'avantatge de ser el polític que més anys porta al capdavant d'una institució pública de l'estat sense, de moment, gaire signes de desgast. El que cal preguntar-se és si el que aconseguix amb la seua política de suport a González és suficient, vista la dinàmica interna de descomposició que pateix el PSOE. Només amb el temps podem catalogar aquestes petites concessions del centralisme a Catalunya com a veritables passes cap a un autogovern de debò o com un procés estèril d'estira-i-arronsa.